

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 101/13
Дана 23.01.2013. године
Б Е О Г Р А Д

РАД-6.3.3 остало

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Боривоја Живковића, председника већа, Весне Мартиновић и Снежане Витошевић, чланова већа, у парници тужиље АА, кога заступа адвокат АБ, против туженог "ББ" у реструктурирању у __, ради дуга, вредност предмета спора 40.699,52 динара, одлучујући о изјављеној жалби тужиље против пресуде Општинског суда у Младеновцу П.бр.137/08 од 19.03.2009. године, исправљене решењем Другог основног суда у Београду, Судске јединице у Младеновцу П1.бр.4257/12 од 04.12.2012. године, донео је у седници већа одржаној дана 23.01.2013. године

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Општинског суда у Младеновцу П.бр.137/08 од 19.03.2009. године исправљена решењем Другог основног суда у Београду, Судске јединице у Младеновцу П1.бр.4257/12 од 04.12.2012. године у ставу један и делу става два изреке који се односи на тужиоца.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље да се обавезе тужени да тужиљи накнади трошкове поступка по жалби.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Младеновцу П.бр.137/08 од 19.03.2009. године у ставу један изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу исплати износ од 40.699,52 динара на име неосновано мање исплаћене једнократне новчане накнаде по споразуму број 4014 од 12.09.2003. године са законском затезном каматом од дана подношења тужбе па до коначне исплате као неоснован, док је ставом два изреке утврђено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Правноснажним решењем Другог основног суда у Београду, Судске јединице у Младеновцу П1.бр.4257/12 од 04.12.2012. године исправљена је ова пресуда у погледу тачног назива туженог на тај начин што уводу пресуде у трећем реду уместо назива туженог „ББ“ и у изреци пресуде у другом реду уместо назива туженог „ББ“ треба да стоји „ББ“ А.Д. _ у реструктурирању“ а у свему осталом пресуда је остала неизмењена.

Против ове пресуде у погледу одлуке садржане у ставу један и делу става два изреке који се односи на тужиоца, тужилац је благовремено изјавио жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на жалбу.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у границама овлашћења из одредбе члана 372 ЗПП („Службени гласник РС“ бр.125/04 и 111/09) у вези одредбе члана 506 став 1 новог ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11) Апелациони суд у Београду као другостепени суд је нашао:

– жалба је неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП нити других битних повреда одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на њену правилност и законитост у побијаном делу одлуке.

Према чињеничном утврђењу у поступку доношења ожалбене пресуде у побијаном делу њене изреке следи: да је тужилац био у радном односу код туженог, да је решењем о отказу Уговора о раду (решење о престанку радног односа) директора туженог бр.4913 од 12.09.2003. године, тужиоцу отказан уговор о раду и утврђено да му престаје радни однос дана 12.09.2003. године уз право на исплату једнократне новчане накнаде у висини од 10 просечних зарада у привреди Републике Србије према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике у укупном износу од 154.740,00 динара, да запослени има преко 10 година радног стажа, да се ова новчана накнада исплаћује запосленом за укупан стаж од 14 навршених година осигурања оствареног до дана престанка радног односа, да ће се новчана накнада исплатити у две рате по динамици и то: прва рата 12.09.2003. године и друга рата 06.-10.10.2003. године, да су тужилац као запослени и тужени као послодавац закључили споразум број 4914 од 12.09.2003. године којим је запослени овде тужилац прихватио исплату једнократне новчане накнаде у износу од 154.740,00 динара умањену за износ од 40.699,52 динара који представља дуг запосленог према послодавцу који ће се исплатити у две једнаке рате по динамици и то прва рата у износу од 77.370,00 динара у року од једног дана од дана уплате средстава на привремени рачун "ББ" а друга рада у износу од 36.670,48 динара у року од 06.-10. октобра 2003. године, док је чланом 3 овог споразума утврђено да запосленом престаје радни однос дана 12.09.2003. године исплатом прве рате једнократне накнаде, да се тужилац претходно пријавио за социјални програм туженог предузећа од 10.04.2003. године, 28.07. и 18.02.2003.

године да није поднео приговор на списак вишка запослених истакнут на огласним таблама туженог предузећа од 28.07.2003. године, да је тужилац потписао изјаву којом се неопозиво опредељује за опцију број 2 садржану у социјалном програму – за престанак радног односа уз исплату једнократне новчане накнаде у висини од 10 просечних зарада у привреди републике уз одрицања права на новчану накнаду и пензијско и инвалидско осигурање преко Републичког завода за тржиште рада, те је тужилац закључио уговор о школовању уз рад, да је тужени тужиоцу платио школарину по том уговору, да је тужиоцу исплаћена назначена једнократна новчана накнада о извршењу споразума.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право дајући за своју одлуку разлоге које у битном прихвата и овај суд као другостепени у поступку њене жалбене контроле.

У правној ситуацији када је тужилац потписао споразум од 12.09.2003. године којим је прихватио умањење једнократне новчане накнаде за износ од 40.699,52 динара, правилно је првостепени суд закључио да је његов тужбени захтев неоснован. Споразум број 4914 од 12.09.2003. године представља уговор који обавезује уговорне стране применом правила из одредбе члана 26 и 17 Закона о облигационим односима.

Ради тога и у ситуацији када је тужена страна у целости испунила облигацију према тужиоцу у извршењу назначеног споразума његово потраживање се појављује као у целости неосновано.

Навод жалбе да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 12 ЗПП нема своје чињенично правно покриће. Супротно наводима жалбе побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Инсистирање жалбе с тим у вези на околности на који начин је тужиоцу престао радни однос код туженог и да ли је тужени покушао да тужиоца задржи као радника овде је правно ирелевантно већ код чињенице да су парничари закључили као уговорне стране назначени споразум којим су уредиле своја међусобна права и обавезе па и у погледу умањења једнократне новчане накнаде за дуг тужиоца према туженом као послодавцу.

Нема покриће навод жалбе да је образложење побијане пресуде „доста штуро, конфузно, без ваљаних разлога у битним чињеницама“ Супротно овим наводима жалбе све правно важне чињенице су утврђене и у образложењу пресуде изложене и на основу њих правилно примењено материјално право од значаја за правилно и на закону засновану одлуку у овој парничној ствари.

Навод жалбе да је тужилац више пута истицао у току првостепеног поступка посебно у своја четири писмено образложена поднеска од 15.06.2004. године, 06.05.2004, 09.01.2006. и 11.04.2006. године да се је тужилац сам пријавио за одлазак из фирме по основу социјалног програма али из разлога што је његово досадашње радно место било укинато и тужени није могао да му

обезбеди друго сходно његовим квалификацијама и радном искуству овде је правно без значаја. Ово са разлога што је назначено решење о отказу Уговора о раду бр. 4913 правноснажно и што је исто донето на основу чињенице да је тужилац потписао Споразум којим се неопозиво определио за новчану накнаду у висини 10 просечних зарада у привреди Републике Србије уз умањење његове вредности за назначени износ.

Навод жалбе да тужилац није дао отказ туженом нити поднео писани захтев за престанак радног односа овде је правно без значаја. Ово са разлога што је ствар уговорних страна тужиоца као запосленог и туженог као послодавца да уреде своје дужничко поверилачки однос а они су то учинили закључењем назначеног споразума број 4914 од 12.09.2003. године, а у погледу основа за неоснованост тужиоцевог потраживања у овој парници чланом 2 његовог садржаја.

Навод жалбе да тужиоцу тужени није у то време предочено да ће морати да врати школарину већ да је то учињено када је тужилац већ био ван фирме и када су паре из социјалног програма стигле код туженог овде је правно без значаја с обзиром на садржај назначене клаузуле а чињенично и без покрића.

Навод жалбе да је јавно изражена „жеља тужиоца“ није адекватно третирана од стране туженог и да је морала бити третирана као одустанак тужиоца од раније пријаве за социјални програм, правно је без значаја поред изложеног и зато што Споразум обавезује. При томе навод тужиоца да је он био принуђен да потпише Споразум да би добио остатак пара нема значаја јер то није извињавајући разлог, а и да јесте тужилац је могао тражити поништај назначеног споразума у роковима прописаним одредбом члана 117 у вези одредбе члана 111 Закона о облигационим односима.

Код изложеног нема покрића ни навод жалбе да је побијана пресуда заснована на погрешној примени материјалног права.

Правилна је и негативна одлука о камати јер иста дели судбину главног потраживања.

Правилна је и решење садржано у ставу два изреке побијане пресуде у погледу негативне одлуке по захтеву тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка садржану у ставу два изреке побијане пресуде применом правила из одредбе члана 149 став 1 ЗПП.

Тужилац нема право на накнаду трошкова поступка по жалби јер исти није успео по овом правном леку.

Са изложеног а на основу одредбе члана 375 и члана 161 став 1 ЗПП у вези одредбе члана 506 став 1 новог ЗПП одлучио је као у изреци ове пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Боривоје Живковић, ср

За тачност отправка

Управитель писарнице
Светлана Антић